

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΟΠΟΥ ΑΚΟΥΣ ΠΟΛΛΑ ΚΕΡΑΣΙΑ, ΚΡΑΤΑ ΜΙΚΡΟ ΚΑΛΑΘΙ

Οι πολιτικοί κάνουν τη δουλειά τους κι' εμείς τη δουλειά μας

Χθες έγραψα τη διαφωνία μου για το πλήθος προσκεκλημένων πολιτικών στην δεξίωση της Κοινότητας για την παρουσίαση του 35ου Φεστιβάλ και φυσικά, κάποιος διαφώνησα. Ασφαλώς, περίμενα την αντίδραση, όμως εγώ δεν έχω πρόβλημα με τους πολιτικούς που κάνουν τη δουλειά τους για να προστατέψουν την πολιτική καριέρα τους και τις φιλοδοξίες τους.

Δεν διαφέρουν από τον έλληνα μαγαζάτορα που έλεγε εκατοντάδες «thank you» και κολακείες στους πελάτες τους για να μην τους χάσει και οι πολιτικές μας βλέπουν σαν πελάτες αν όχι για τα χρήματά μας, για την πολύτιμη ψήφο μας.

Η συμπαθέστατη και ειλικρινέστατη, Σοφία Κότσιπ, στην ίδια εκδήλωση εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της στον Ελληνισμό επειδή την βοήθησε με την ψήφο του να εκλεγεί βουλευτής.

Θα βάλω το χέρι μου στη φωτιά για την κα Κότσιπ και την εμπιστεύομαι, όμως δεν μπορώ να πω το ίδιο για όλους τους πολιτικούς, που αν τους δώσεις την ευκαιρία θα σε πασαλείψουν με τις κολακείες τους.

Θα μου πείτε ότι η Κοινότητα είναι φορέας και έχει ανάγκη όλους και θα συμφωνήσω, όμως εγώ δεν καταγγέλω χωρίς τεκμήρια και θα σας πω γιατί δεν εμπιστεύομαι γενικά τους πολιτι-

κούς και ειδικά στην Ελλάδα για τον τρόπο που μάς αντιμετωπίζουν.

Πριν συνεχίσω θα πω ότι κι' εμείς δεν είμαστε αθώες περισσότερες και είτε από ιδιοτέλεια, ή αφέλεια και δύο λεπτών δόξας τους κακομάθαμε και τους ενθαρρύνουμε να μάς κοροϊδεύουν.

Κάποτε δέχτηκα πρόταση από Εργατικό βουλευτή στο Ερλγουντ να πάω σε μια συνεδρίαση του Κόμματος και να εγγραφώ μέλος. Πήγα που λέτε και τα μέλη ήταν ως επί το πλείστον Έλληνες φίλοι του Εργατικού Κόμματος, που με απογοήτευσαν με τις βλακείες που είπαν, αλλά -προπαντός- με έκαναν να ντρέπομαι για την καταγωγή μου όταν μπήκε ξαφνικά στην αίθουσα ο Μπιλ Μόρισον, υπουργός στην κυβέρνηση Ουίτλαμ.

Ειρεξαν, λοιπόν, σαν κοπάδι πρόβατα να χαιρετήσουν δουρικά τον κ. Μόρισον, να του κτυπήσουν την πλάτη, να τον κολακεύσουν, σαν να ήταν ο τσέλιγκας που ήρθε να τους ταΐσει σανό. Φυσικά, ύστερα από αυτά που είδα δεν έγινα μέλος του Εργατικού Κόμματος επειδή πάνω από όλα βάζω την αξιοπρέπειά μου και δεν προσκυνώ κανέναν μα κανέναν.

Τα ίδια καμώματα, όταν έρχονταν στο Σίδνεϊ μαζικά Έλληνες βουλευτές από όλα τα κόμματα, τον καιρό που ξεκοκάλιζαν τα δάνεια από την Ευρώπη και έτρεχαν οι συμπάροικοι του σκοτωμού

για να τους υποδεχτούν στο αεροδρόμιο, να τους δεξιωθούν και να φωτογραφηθούν μαζί τους.

Φυσικά, μάς κοροϊδεύαν τότε και μάς κοροϊδεύουν σήμερα με κολακείες, αλλά παλαιό στέλεχος της Κοινότητας μου περιέγραψε το σκηνικό με έναν Έλληνα βουλευτή επισκέπτη στα γραφεία της Κοινότητας, που άκουγε τα παράπονα και αιτήματα του διοικητικού συμβουλίου. Όταν τελείωσαν τους διαβεβαίωσε ότι μόλις επιστρέψει στην Αθήνα θα τα κανονίσει όλα, όμως ξέρετε κάτι; Δεν έγραψε ούτε μια λέξη το τεφτέρι του για να θυμάται τί του είπαν οι κοινοτικοί ηγέτες! Τόση σημασία έδωσε στα λεγόμενά τους.

Όμως, όλα αυτά είναι το μικρότερο κακό. Το μεγαλύτερο είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζουν τους «καλύτερους Έλληνες» όταν επισκεπτόμεθα την πατρίδα σαν τουρίστες, επιχειρηματίες, ή και να διεκδικήσουμε κάποια δικαιώματά μας.

Όταν φτάνεις στο αεροδρόμιο «Ελευθέριος Βενιζέλος» χωρίς ευρωπαϊκό διαβατήριο σε βλέπουν σαν... αλλοδαπό και πρέπει να περιμένεις σε ουρά διακοσίων και πλέον ξένων κάθε χρώματος, φυλής και θρησκείας για τη θεώρηση του διαβατηρίου σου.

Επειδή είμαι αυτός που είμαι, εγώ αμφισβήτησα αυτόν τον κανόνα και πήγα στη θυρίδα για τα ευρωπαϊκά διαβατή-

ρια. Διαβάστε το διάλογό μου με την αστυνομική:

- Πηγαίνετε στην άλλη ουρά, επειδή δεν έχετε ευρωπαϊκό διαβατήριο!

- Διαβάσατε το όνομά μου;

- Ναι.

- Είναι ελληνικό;

- Ναι.

- Την γλώσσα που σάς μιλώ την καταλαβαίνετε;

- Ναι, αλλά η Συνθήκη του Μάαστριχτ δεν μου επιτρέπει να σας θεωρήσω εγώ το διαβατήριο.

Η κοπέλλα είχε δίκιο, εκτελούσε τον νόμο και ζήτησα να δω τη διευθύντρια με την οποία είχαμε παρόμοια συνομιλία, μόνο που στο τέλος της είπα:

- Όταν εμείς οι ξενιτεμένοι προσπαθούμε να βοηθήσουμε την Ελλάδα και να προστατέψουμε τα εθνικά συμφέροντα και όταν οι πολιτικοί σας εκλιπαρούν τη συμπαράστασή μας δεν μάς ρωτάτε τί χρώμα έχει το διαβατήριό μας.

Οι αστυνομικές είχαν δίκιο και καλά έκαναν να τηρούν το νόμο, αλλά ο μακάκας υπουργός που υπέγραψε τη Συνθήκη του Μάαστριχτ δεν έπρεπε ν' απαιτήσει την εξαίρεση του Ελληνισμού της Διασποράς; Δέχτηκε αδιαμαρτύρητα να μπαίνουν από την κύρια είσοδο οι ευρωπαίοι ξένοι και από την πίσω πόρτα οι ξενιτεμένοι που ζουν με τη νοσταλγία της πατρίδας τους; Δεν είναι και δική μας πατρίδα η Ελλάδα;

Η ελληνική ταυτότητα

Αγανακτισμένος με τα παραπάνω, σκέφτηκα να αποκτήσω ελληνική ταυτότητα για να είμαι και... επίσημα Έλληνας. Θα έλεγε κάποιος πως η ελληνική κυβέρνηση θα έκανε εκστρατεία για ν' αποκτήσουν όλοι οι Έλληνες της Διασποράς ελληνική ταυτότητα, αλλά πού τέτοιο πράγμα.

Οχι, μόνο δεν σε διευκολύνουν να πάρεις την ταυτότητα, αλλά όπως στο αεροδρόμιο οι αστυνομικοί σε βλέπουν σαν αλλοδαπό και σου συμπεριφέρονται ανάλογα. Επί δέκα μέρες με παίδευαν σε τέσσερα αστυνομικά τμήματα, ένα στην Κεφαλλονιά και τρία στην Αθήνα και στο τέλος την απέκτησα χάρη στις προσπάθειες μιας καλής φίλης. Που και αυτή έγινε πυρ και μανία όταν η αστυνομικός δεν αναγνώρισε τα πιστοποιητικά ιδιοκτησίας που έφερε για να με εγγυηθεί.

Σε ένα άλλο αστυνομικό τμήμα ο αρμόδιος ζήτησε να έρθει ο ιδιοκτήτης του διαμερίσματος όπου ζούσα στην Αθήνα και όταν τού είπα ότι βρίσκεται στην Αυστραλία, απέρριψε την αίτησή μου. Δηλαδή, αν έμενα στο Χίλτον θα έπρεπε να έρθει ο μίστερ Χίλτον από την Αμερική για να με εγγυηθεί και να πάρω την ταυτότητα;

Σε ένα άλλο αστυνομικό τμήμα απέρριψαν την αίτησή μου επειδή στο Δήμο Σύμης είχαν γράψει λανθασμένη ημερομηνία γέννησης. Εγώ έλυσα το πρόβλημα με ένα τηλεφώνημα στο Δήμο Σύμης και την υπάλληλο που

έδειξε κατανόηση, ενώ ο αστυνομικός αρνήθηκε να επικοινωνήσει με τη Σύμη για να λυθεί το πρόβλημα.

Θα με ρωτήσετε «θέλεις ειδική μεταχείριση επειδή είσαι Έλληνας της Διασποράς;»

Δεν ζητώ ειδική μεταχείριση, αλλά κατανόηση, έναν συμβιβασμό, όχι για το δικό μου καλό. Μπορώ να ζήσω πολύ καλά χωρίς την ελληνική ταυτότητα και θα επισκέπτομαι την Ελλάδα ακόμη και αν πρέπει να περιμένω στην ουρά με τους αλλοδαπούς για τη θεώρηση του διαβατηρίου μου.

Οργίζομαι με τους πολιτικούς επειδή μου λένε πως είμαι «ο καλύτερος Έλληνας» όταν είμαι στην Αυστραλία και όταν επισκέπτομαι την πατρίδα μου με βλέπουν σαν αλλοδαπό στο αεροδρόμιο και όταν ζητώ την ελληνική ταυτότητα που δικαιούμαι νόμιμα.

Θα με ερωτήσετε και αν πρέπει η Κοινότητα να μην προσκαλεί τους πολιτικούς στις εκδηλώσεις της επειδή δεν τους εμπιστεύομαι εγώ; Οχι βέβαια, αλλά την απάντηση θα διαβάσετε όταν πιθανότατα δημοσιεύσω επιστολή διαμαρτυρίας για το χθεσινό μου άρθρο.

* Παρεμπιπτόντως, σας προτείνω σήμερα να διαβάσετε το «γράμμα» του Γρηγόρη Χρονόπουλου στη σελίδα 10. Μην το χάσετε.

Ο Τέρνμπουλ και ο Τραμπ

Συνεχίζω με τα γλειφιμάτα των πολιτικών και θα ανα-

φερθώ στον πρωθυπουργό μας, Μάλκολμ Τέρνμπουλ, που χθες είπε ότι ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ είναι μεγάλη προσωπικότητα που κάνει μεγάλη δουλειά. Κύριε ελέησον!

Ο Τραμπ τον έκανε σκουπίδι και τού έκλεισε το τηλέφωνο, ενώ είπε δημοσίως πως η συζήτηση με τον κ. Τέρνμπουλ ήταν η χειρότερη που είχε κάνει, αλλά ο δικός μας τον κάλυψε πλήρως, αρνούμενος ν' αποκαλύψει το κατσάδιασμα που άκουσε.

Ο Τραμπ το εκτίμησε αυτό και μίλησε κολακευτικά για την Αυστραλία, όμως δικαιώνομαι όταν αμφισβητώ την ειλικρίνεια των πολιτικών. Δεν λέω ν' αρχίσει η κυβέρνηση αντιδικία με τις ΗΠΑ που είναι ο μεγαλύτερος σύμμαχός μας, αλλά βρε παιδί μου λίγη αξιοπρέπεια δεν βλέπεις. Χρειαζόταν να μάς πει ο κ. Τέρνμπουλ πως είναι «μεγάλη» προσωπικότητα ο Τραμπ και «κάνει» μεγάλη δουλειά; Οι Αμερικανοί πολίτες θα το κρίνουν αυτό.

Αλλά, περιμένετε ν' ακούσετε τα εγκώμια που θ' ανταλλάξουν ο κ. Τέρνμπουλ με τον Βενιαμίν Νετανιάχου που επισκέπτεται την Αυστραλία...